

NOMINA PHILOSOPHORUM.

	L.		Protogoras	IX, 50
			Pyrrho	IX, 61
			Pythagoras	VIII, 1
L			S.	
Acydes	IV, 59		Simmias	II, 124
Leucippus	IX, 30		Simon	II, 122
Lycón	V, 65		Socrates	II, 18
			Solon	I, 45
	M.		Speusippus	IV, 1
M			Sphærus	VII, 177
Eliffus	IX, 24		Stilpo	II, 113
Menedemus Cynicus	VI, 102		Strato	V, 58
Menedemus Eretrias	II, 125		T.	
Menippus	VI, 99		T	
Metrocles	VI, 94		Hales	I, 12
Metrodorus	X, 22		Theophrastus	V, 36
Monimus	VI, 82		Timon	IX, 109
Mysón	I, 106		X.	
			X	
	O.		Enocrates	IV, 6
O			Xenophanes	IX, 18
Nesicritus	VI, 84		Xenophon	II, 48
			Z.	
	P.		Z	
P			Eno Citticius	VII, 1
Armenides	IX, 21		Zeno Eleates	IX, 25
Periander	I, 94			
Phædon	II, 105			
Pherecydes	I, 116			
Philolaus	VIII, 84			
Pittacus	I, 74			
Plato	III, 1			
Polemo	IV, 16			

ΔΙΟ-

ΔΙΟΓΕΝΟΥΣ ΛΑΕΡΤΙΟΥ

Περὶ βίων, δογμάτων καὶ ἀποφθεγμάτων, τῶν ἐν φιλοσοφίᾳ
διδοκίμησάντων, βιβλίον ἀ τῶν 1.

DIOGENIS LAERTII

de Vitis, Dogmatis, et Apophthegmatis eorum qui in Philosophia
claruerunt, è decem

LIBER PRIMUS.

Proœmium.

Τὸ προοίμιον.

PHILOSOPHIAM, quod ad rem attinet, à Barbaris initia sumpsiſſe quidam autumant. Nam Perſis Magos, Babylo-

Τὸ τῆς φιλοσοφίας ἔργον ἐνὶ Φα-
σῶν ἀπὸ βαρβάρων ἀρχαί. γε-
γενῆσθαι γὰρ ἢ παρὰ μὲν Πέρσαις
Μάγους, ἢ παρὰ δὲ Βαβυλωνίαις,

1 ΔΙΟΓΕΝΟΥΣ] Γράφεται, Ἀστυν Διογένης βίαι καὶ γνήσιαι τῶν ἐν φιλοσοφίᾳ ἐπινοημάτων, καὶ τῶν ἐκείνου αἰσίων ἀποφθεγμάτων, βιβλίον πρῶτον. Legitur etiam, ἀστυν. Henr. Steph. Correst.

oppoſuit τῷ τῆς φιλοσοφίας αἰματι. Ut hanc rem pluribus confirmem non puto opus eſſe. Vetti igitur: Philoſophiam, quod ad rem attinet. Partes ſaltem ejus præcipuas invenire externi, quos Barbaros Græci vocabant. Prima hæc Aldobrandini adnotatio omnium in hæc editioe poſuiſſet, velut ex errore nata. Sed omnia auctorum Commentaria hic exhibere conſilium fuit.

2 Τὸ τῆς φιλοσοφίας ἔργον] Et Græcorum optimus quilibet, maximeque ingenuus, ita ſemper ſenſit: & veteres illi noſtra Religioſis defenſores, adverſus Gentes exuritatem hacin parte ita defenderunt, itaque fallum & arrogantiam contra ſententiam retulerunt, ut de eo dubitare nemo queat. In promptu fuit quæ ſuper hoc argumento ſcribere Tatianus, Clemens, Theophilus, Euſebius, alii. Jf. Caſaub.

3 Παρὰ μὲν Πέρσαις Μάγους] Etiam aliarum aliquot gentium ſapientes, ſive Philoſophi, Magi olim ſunt appellati. Lucianus Longævis: οἱ καλενομενοι Μάγοι, γινος τὰς ματοκοῖα, καὶ βεῖσι ἀκακίαισιν, παρὰ τὴ Πέρσαις καὶ Πάρθους, καὶ Βακτριῶν καὶ Χωρασμίων, καὶ Ἀρίας, καὶ Σάδων, καὶ Μῆδων, καὶ πολλοῖς ἄλλοις βαρβάρους. Indorum quoque Philoſophos reperies appellari Magos. At ſunt qui ſcribant, Μάγους gentile nomen eſſe, idem ſignificans ac Perſia. Cedrenus, Ἀστρολογία καὶ μαγία ἀπὸ Μαγωσῶν, ἢ τῶν Περσῶν, ἔβητο: οἱ γὰρ τῶν Περσῶν, Μαγῶν τὸ τῶν ἔργων ἐπινοήματα. Eadem & Suidas. Jf. Caſaub.

PHILOSOPHIAE MUNUS] Græce τὴ τῆς φιλοσοφίας ἔργον. Inter duas hæc vocis Philoſophiam, & Philoſophia munus, quod eſt ſapientia, nonnihil intereſt. Nam & Philoſophia nomen recentius eſt ſapientie vocabulo, & qui appellati ſunt ſapientes, hi ætate Philoſophos antecellerunt: quod cum aliis multis ex Locis, tum ex hoc primo Lærtii libro intelligitur. Eſt igitur ſapientia ipſa, Philoſophia munus. Cujus quidem ſapientie principia, à quibus profecta ſunt, Lærtius in hoc proœmio videtur exquirere. Nam ſi Philoſophia tantum exordia quaereret, & ſapientiam Philoſophia antiquiorem vitioſe præteriſſet, nec priore loco ſapientiam viras poſuiſſet: ſed Philoſophorum. Aldobrand.

4 Βαβυλωνίαις ἢ Ἀστυνίαις] Γράφεται, καὶ pro ἢ. Agnoſcit autem illam copulatam particulam, non hæc diſjunctivam, interpres Ambroſius. Atque ita ſtatim poſt legitur, Κιλικίαις καὶ Βαλάραις, non ἢ Γαλάταις. Henr. Steph.

Auctoris mentem hic non adſecutus eſt Aldobrandinus. Hoc enim voluit Diogenes. Cum apud omnes conſtet, Philoſophia nomen eſſe Græcum, de re ipſa, quæ Philoſophiam, hoc eſt, ſingula ejus partes, invenit, non perinde certi ſunt. Sunt enim qui externi ejus inventionem tribuant, inter quos eſt Ariſtoteles in Megico. Ἔ alii. Græci autem ἔ hæc ipſam inventionem ego tribuendam cenſeo. Τὸ ἔργον τῶν φιλοσοφῶν ΔΙΟΓΕΝΙΣ ΛΑΕΡΤΙΙ.

Apud Perſas Magos] Cicero de Divinat. lib. 1. Et in Perſis, inquit, augurantur ἔ Διναται Magi, qui congregantur in ſano commentandi cauſa; nec quiſquam Rex Perſarum poteſt eſſe, qui non ante Magorum diſciplinam ſcientiamque perſecerit. Aldob.

Seqor Codices Stephani, & Ambroſii verſionem, legendo καὶ, &.
Παρὰ δὲ Βαβυλωνίαις ἢ Ἀστυνίαις Χαλδαίων] Ait, ἢ Ἀστυνίαις, quia etſi Chaldaei Babylonii ſere vocantur.

ἡ Ἀσσυρίοι, Χαλδαίοι, καὶ Γυμοσοφιστὰς παρὰ Ἰνδοῖς παρὰ τὸ Κελτοῖς καὶ Γαλαταῖς τῶν καλουμένων Δρυϊδῶν καὶ Σεμνοβίου· καθά φησιν Ἀριστοτέλης ἐν τῷ Μαγικῷ, καὶ Σωτῶν ἐν τῷ ἑκαστῷ τρίτῳ τῆς διαδοχῆς. Φοινικὰ τε γενέσθαι Ὀρχον, καὶ Θράκη Ζάμολξιν, καὶ Λίβυν Ἀτλαντα. Αἰγύπτῳ μὲν γὰρ Νείλου γενέσθαι παῖδα Ἡφαίστων ἐν ἄρχῃ Φιλοσοφίας, ἧς τοὺς προσητάς, ἱερέας εἶναι καὶ προφήτας. * 11 ἀπὸ δὲ τούτου εἰς Ἀλέξανδρον τὸν Μακεδόνα ἐτῶν εἶναι μυριάδας

annis & Assyriis Chaldaeos, Indis Gymnosophillas, Celtis & Galatis Druidas, & qui Semnothei adpellabantur, ejus rei fuisset auctores, ait Aristoteles in Magico; et Sotion in xxxiii. de Successionibus libro. Phœnicem præterea Ochum, et Zamolxim Thracem, et Atlantem Lybicum fuisse. Ægyptii autem Vulcanum Nili filium fuisse tradunt, qui Philosophiæ aperuerit principia. Cujus antistites, sacerdotas ac prophetae adpellantur. * Ab hoc autem ad Alexandrum Macedonum regem flu-

tur à Græcis & Latinis; tamen & in aliis Assyrie, Syriæque, partibus ea studia vigere. Lucretius Babylonios à Chaldeis videtur alios facere, hisce versiculis è libro v.

Ut Babylonica Chaldaam doctrina vesuties Astrologorum Artem contra conpugnare tendit, sed cerum est Babyloniorum sapientum sive Chaldaeorum contrarias inter se fecisse fuisse, vide Strab. lib. xv. Habes apud eundem, aliosque multos, & de variis Indorum Philosophis. If. Casaub.

Apud Babylonios, sive Assyrios, Chaldaeos, Cicero de Divinat. lib. 1. in Syria, inquit, Chaldaei cognitione astrorum, siderisque ingeniosum antecellunt. Aldobrand.

Apud Indos Gymnosophistas Plinius nat. hist. lib. vii. cap. 11. de Indis verba faciens, Philosophos inquit, quos Gymnosophistas vocant, ab exorta ad occasum versant, continentem solem innotabilibus oculis, ferventibus venis toto die æternis plèbius insistere. Idem.

Ἐ τῶν καλουμένων Δρυϊδῶν Non assentior Plinio conjiciendi Druidas à τῷ Graeca esse appellatos, lib. xvi. quin potius Strabonis prudētissimum consilium sequor, negantis in appellationibus gentium Barbarum Graecæ etymologias esse quærendas. Quare Druidas non magis voce Graeca sic fuisse vocitatos censco, quam reliquos ejusdem gentis & ætatis sophos; Bardos dico, & Vates, sive Eubages, de quibus cum alios vide, tum Strabonem maxime; & Julium Cæsarem, apud quem sic hunc locum leges lib. vi. c. 1v. In certo anni tempore in sinibus Caruntium, qua regio totius Gallie melior habetur, confidunt in loco consecrato, vulgo male, loco, Plinius, roborum eligunt lucos. Lucanus.

— memoria alia venotii Incolitis lucis. If. Casaub.

Apud Celtas vero & Galatas Druidas Cicero de Divinat. lib. 1. Si quidem inquit, Et in Gallia Druides sunt, è quibus ipse Divitiacum Hedunum, hospitem suum laudatoretique, cognovit. Habes Cæsarem in Comm. de Bello Gall. lib. vi. de horum disciplina ac moribus copiose loquentem. Plinius lib. xxx. cap. 1. Tiberii principatu Druides in Gallia sublatos scribit his verbis: Namque Tiberii Cæsaris imperatus sustulit Druidas coetus, & hoc genus natum, medicorumque. Aldob.

7 Καὶ Σεμνοβίου Legunt quidam Σεμνοβίου: quod

commentum est eorum hominum qui à Pseudo-Beroso isto finitur se suos agere, nimis sane patienter, ne quid gravius dicam. Nos quis farinæ scriptores non unius assis facimus. Sed de his alias. Stephanus hanc lectionem habet in Ἀρβίαι. If. Casaub.

Ut Καθὰ φησιν Ἀριστοτέλης ἐν τῷ Μαγικῷ Libet illis temporibus circumferebatur de Zoroastre & Magia, hoc indicie, Μαγικῶν. ejus libri auctorem putant quidam esse Antithenem: alii Rhodonem: plerique Anistoclem, quos hic sequitur Lærtius, & Pin. lib. xxx. cap. 1. Suidas de Antithene. Οὗτος ἐστὶν ἡγεμὸν τῶν μαγικῶν, πρώτος Μαγικῶν ἀφηνεία διὰ τοῦ Ζωροάστρου τῆς μάγης, κρητὸς τῶν σοφῶν, τῶν δὲ τῶν κρητῶν, αἱ δὲ ἔβαν ἀναδιδίαν. If. Casaub.

Ἐτερον Ἄγυπτιν Vulcanum Nili filium fuisse dicunt Hoc idem Cicero lib. 111. De nat. Deorum. Nam cum plures enumeraret Vulcanos; Secundus, inquit, Nilo natum Oras, ut Ἄγυπτι appellans, quem cisterdem esse Ἄγυπτι voluit. Paulo superius etiam, cum de Solibus loqueretur; Tertius, inquit, Vulcanus natum Nili filio, cuius urbem Ἄγυπτι voluit esse eam qua Hieropolis appellatur. Aldob.

10 Ἡς τῶν προσητάς ἱερέας εἶναι καὶ προφήτας] Ideo Graeci & Latini Philosophos Ægyptiorum hierophantas fere, aut Prophetas, nominant. Clemens alibi ἀπειδιότατος. If. Casaub.

11 Ἀπὸ δὲ τούτου εἰς Ἀλέξανδρον τὸν Μακεδόνα ἐτῶν εἶναι μυριάδας τίσσaras] Putabam in numerorum notis esse peccatum. Nam diodorus longe aliter, qui ait à regno Solis, qui Rex primus Ægyptiorum fuisse dicitur, ad tempora expeditionis Alexandri annos numerari μάλλον πᾶς διαμυρίων καὶ τριχίλων, & refert idem ab Ofiride ad Alexandri regnum censerit annos πλείω τῶν μυρίων, ὡς δ' ἐν τῷ ἑρῶντι, ἄρα διὰ λίπαντα τῶν διαμυρίων καὶ τριχίλων. Sed videtur Lærtius alios fecisse auctores, & eos quidem bene fave ac gnavier impudentes. De annis Ægyptiorum habes apud eundem Diodorum, Plutarchum, Censorinum, ut alios mittam. Vide Augustinum de Civ. Dei lib. xviii. cap. xl. If. Casaub.

Ab hoc ad Alexandrum Macedonem xviii. millia annorum] Annorum numerus à creato Mundo multis paribus minor est, quam ut ad istam annorum fun-

xiffe annos quadragesies octies mille octingentos sexagintatres. Quo toto tempore solis defectus adparuisse trecentos septuagintatres, luna autem octingentos trigintiduos. Enimvero à Magis, quorum principem fuisse Zoroastrem Perlam memorie proditum est, Hermodorus Platonius in libro de Disciplinis, usque ad excidium Trojæ annos quinquies mille computat; Xanthus verò Lydius à Zoroastre usque ad Xerxis transitum, sexcentos enumerat. Post autem, Magos plurimos certa succellione fuisse, 14 Oltanas, Astraplychos, Gobryas ac Pazatas, donec ab Alexandro eversum est Perfarum regnum. * Sed hi profecto per imprudentiam Græcorum egregia facta inventaque Barbaris adplicant. Ab his enim non solum philosophia, verum ipsum quoque hominum genus initio manavit. 16 Nam Musæo Athenæ, Thebæ Lino inclayta sunt. Horum alterum, Eumolpi filium, adserunt primum Deorum Generationem, sphæramque, carmine scripsisse, et, ex uno omnia facta esse, dixisse, atque in idem

τίσσaras καὶ ἑκατομυρία 11 ἑκατομυρία ἕξῃσιν τατρία ἑτῆ. ἐν οἷς ἡλίου μὲν ἐκλείβει γενέσθαι τριακοσίας ἑβδομυνηκοντατρεῖς, σελήνης δὲ ἑκατομυρίας τριακοταδύ. ἀπὸ δὲ τῶν Μάγων, ὡν ἄρχῃ Ζωροάστρην τὸν Πέρσην, 13 Ἐρμόδορον μὲν ὁ Πλατωνικός, ἐν τῷ περὶ μαθημάτων Φησὶν, εἰς τὴν Τροίαν ἄλυσιν ἑτῆ γεγονέναι πενταμυρίαχίλια. Εὐάνθος δὲ ὁ Λυδός, εἰς τὴν Ἐρέξῳ διάβασιν ἀπὸ τοῦ Ζωροάστρου, ἕξῃσιν ἑκατομυρίας καὶ μετ' αὐτὸν γεγονέναι πολλοὺς τῶν Μάγων κατὰ διαδοχὴν, Ὀστάνας καὶ 15 Ἀστραπύχους, καὶ Γωβρύας καὶ Παζάτας, μέχρι τῆς Περσῶν ὑπ' Ἀλεξάνδρου καταλύσεως. * λαμβάνουσι δ' αὐτοὺς τὰ τῶν ἑλλήνων κατορθώματα, ἀφ' ὧν μὴ ἔτι γε φιλοσοφία, ἀλλὰ καὶ γένος ἀνθρώπων ἤρξε, Βαρβάρους προσάπτοντες. ἰδοὺ γούν παρὰ μὲν Ἀθηναίους γέγονε Μουσαῖος, παρὰ δὲ Θεβαίους Δίνος. καὶ τὸν μὲν, Εὐμόλπου παῖδα φασί, 17 ποιῆσαι δὲ θεογονίαν καὶ σφαιρικὰν πρώτον Φάιναι τε ἕξ ἐνὸς τὰ πάντα γενέσθαι, καὶ εἰς ταύτην ἀναλίσθαι. ταύτην τελευ-

nam pervenire possit. Aut ergo tota ista temporum ratio fabulosa est, qui tamen auctores habet suos; aut anni isti menses sunt. Aldob.

12 Ὀστανόων ἑτῆ ἕξῃσιν] Vet. cod. non habet ἑτῆ, potestque subaudiri ob præcedentem genit. ἑτῆ. Henr. Steph.

13 Ἐρμόδορος ὁ Πλατωνικός] Confirmant hanc lectionem alii Lærtii loci: quare nihil mutandum: est Plinius ex Hermippo eadem refert: Plutarchus quoque eadem, sed sine auctore, libro De Iside & Osiride. If. Casaub.

14 Ὀστάνας] Oltanas duos memorat Plinius: alterum, quem primum de Magica commentatum esse dicit, qui Xerxem Regem eo bello, quod in Græciæ inulit, comitatus sit, alterum qui in comitatu fuerit Alexandri Magni. Plin. lib. xxx. cap. 1. Aldobrand.

15 Ἀστραπύχους] Suidas, Ἀστραπύχους. If. Casaub.

16 Ecce enim tibi apud Athenienses existit Musæus] Græce, ἰδοὺ γούν παρὰ μὲν Ἀθηναίους, &c. Ego veteri servato schemate. Ita enim Cicero lib. 111. de Offic. loquoms est de C. Cæsare Dictatore verba faciens. Ecce tibi, inquit, qui Rex populi Romani, dominusque omnium gentium esse conceperit, idque perfecit. Aldobrand.

17 Παιῖτος δὲ θεογονίαν καὶ σφαιρικὰν πρώτον] Ait Musæum Theogoniam sphaeramque composuisse. Sed & alia quædam jam olim sub Musæi nomine fuisse circumlata constat. Vide Suidam, & scholia Aristophana

nis in Ranas. Video etiam gravissimos hujus ætatis viros esse, quibus placeat cum ipsam auctorem esse carminis, quod de Leandro & Herone circumferunt: à quibus tamen vehementissime dissentio. Primum quod nusquam apud veteres, seu Poëtarum interpretes, fere alios, quicquam ex illo vetustissimo reperitur carmine. Omnium enim antiquissimum qui ejus meminit, est Tzetzes. argui, si ætate Homerum is poeta quicunque sit, præcessisset, an tacuisse obsecro tot doctissimi Grammatici, qui Homerum sunt interpretati, quam multos locos ex eo præmate videri posset accessisse Homerus? Verum age Grammaticos mitto: At illi certe qui ex professo vetustissimorum scriptorum furta sunt persecti, tam manifeste, ut illi vocarent, plagia, ut nos sustinet, nunquam fuissent. quod tamen factum esse ex Clemente & Eusebio tam mihi certum, quam hunc Solem luere. Deinde movet me quod in Pausania legitimus, ejus hæc sunt verba, καὶ ἴσθη ὅτις Μουσαῖος θιβαῖος, ἑτῆ μὲν μόνος ἐπέλετρε ὡς ἄνεμος ἄνεμος. Postremo, ut ipse stylus me in eam impellit sententiam, ut purem verissimam esse inscriptionem quam Michael Sophianus in scriptis codicibus reperit: Μουσαῖος τοῦ Γραμματικῶν. Nam si quis conteras (quod nos aliorum fecimus quando diligenter) id poema cum alicujus recentiorum Poëtarum Græcorum, maxime Nonni, qui Dionysiacæ conscripsit, carminibus; non dubitabit sententiam esse verissimam. If. Casaub.

Theogoniam & sphaeram scripsit] Cicero lib. 1. de nat.

καὶ μαντικῆν καὶ προφήσιν, καὶ αὐτοῖς θεοῦ ἐμφανίσθαι λέγοντας. ἀλλὰ καὶ εἰδῶλων πλήρη εἶναι τὸν ἀέρα, κατὰ ἀπόρροιαν ὑπὸ ἀναθυμιάσεως εἰσπνευμένων ταῖς ὄψεσι τῶν ἀνθρώπων. προκομμηματὰ τε καὶ χρυσοφορίας ἀπαγορεύειν. τούτων δὲ ἐσθῆς μὲν λευκῆ στιβάς δε, εὐνή· καὶ λαχάρον τρεφῆ, τυρὸς τε, καὶ ἄρτος εὐτελής· καὶ κάλαμος ἢ βακτρία. ὧ κεντούντες (Φασί) τοῦ τυροῦ ἀνιροῦντο, καὶ ἀπῆσθιον. * τὴν δὲ 30 γοητικὴν μαντικίαν οὐδ' ἔγνωσαν. Φησὶν Ἀριστοτέλης ἐν τῷ μαγικῷ, 31 καὶ Δείνων ἐν τῇ πέμπτῃ τῶν ἱστοριῶν. ὃς καὶ μεθερμηνεύμενον Φησὶ τὸν 32 Ζωροάστρη ἀστροβότην εἶναι· Φησὶ δὲ τοῦτο καὶ Ἐρμόδαρος. Ἀριστοτέλης δ' ἐν πρώτῳ περὶ φιλοσοφίας καὶ περὶ βουτῆρος εἶναι τῶν Αἰγυπτίων. καὶ 33 δύο κατ' αὐτοῦ εἶναι ἀρχαίς, ἀγαθὸν δαίμονα, καὶ κακὸν δαίμονα· καὶ τῷ μὲν ὄνομα εἶναι Ζεὺς καὶ Ὡρομάσσης· 34 τῷ δὲ Αἰδῆς, καὶ Ἀρεμάνιος.

13 Deo sibi se offerre dicentes] Græcæ, καὶ αὐτοῖς θεοῖς ἑρασιέσθαι λέγοντας. Cicero genus istud locutionis quoque expressit lib. 1. de Divinat. de qua Lælius hic: Quid istum exprobanus, inquit, an dum in foro nobissem Divi immortales: divi in viis versentur, idem domi? qui quidem ipsi se nobis non offerunt. Sc. Aldobrand.
 19 Cæcile terra] Sic Cicero lib. v. Tusc. quæst. in Epist. Anarchidis ad Hammonem, ex Græco in Latino sermone ita de verba: Misi, inquit, amicus est Sybicum regnum, calcamentium solum callum, ambule terra. Idem.
 20 Γοητικὸν μαντικῶν] Γράφεται μαντικῶν pro μαντικῶν. Henr. Steph.
 21 Δείνων] Δείων pro Δείνων. Sed hoc ex Plut. & Atheneo confirmari potest. Idem.
 22 Καὶ Δείνων ἐν τῇ πέμπτῃ τῶν ἱστοριῶν] Notat doctissimus vir Henr. Stephanus legi etiam Δείων, ut videatur idem esse cum de Dione, cuius ἱστορία citantur in Protagora. nisi tamen ille locus est mendosus. Atheneo auctor τῶν Περσῶν, Δείων dicitur; Plutarcho Δείων. H. Casaub.
 23 Qui etiam ex nominis vi Zoroastrem dicit astrologum cultorem Jussu] Græcæ sic: ὃς καὶ μεθερμηνεύμενος Φησὶ τὸν Ζωροάστρη ἀστροβότην εἶναι. Cicero in Top. cum argumentum ab Erymologia ductum explicaret, notacionem appellat: Notatio, inquit, cum ex vi verbi argumentum aliquod elicitur. Eit autem verbi vis idem, quod apud Græcos Erymologia, μεθερμηνεύσιν autem est verbi vis explicare. Aldobrand.
 Ζωροάστρη, ἀστροβότην εἶναι] Ἀστροβότης vertit Scaliger, ἀστρονομὸν sacrificulum: quæ si vera versio, satis in promptu ratio compositionis ex radice [He-

braica quidem, si tamen et Persica, quod ego non præstem] Γρη, quæ ut plurimum de sacro ministerio (Græci λειτουργίῳ) vertunt] usurpant. Quod autem postrema radicalis in Græca traduce non appareat, passim exempla, & culvis obvia: ubi majora litterarum decrementa. Nec movet analogia vocis Bosphorus. Fallit enim in perquam multis analogia, & variat pro varia significacione, ut σημερινός, qui λέγεται τὸ σημερινόν, & qui σημερινὸν λέγοντες; & id genus alia Grammaticis observata. Nec φιλοβότης opinor, qui amicos maclat; ut βοῦβότης, qui boves. Sed & βότης, Helychio, μέλιτος, ἰεροβόλος? quod hanc lectionem confirmat. Samuël tamen Bochart, divini ingenii vir (& pro tali jam olim mihi noto, & ex quo notus, culto semper & amato;) ex Hebræa voce, quæ contemplari significat, accessit, hanc invitis accedam, si alii ita malint: ita tamen ut recepta lectio, ἀστροβότης, retineatur, aut retineri certe possit. Mer. Casaub.
 24 Deo κατ' αὐτοῦ εἶναι ἀρχαίς] Plutarcho eadem docet, Περὶ τῆς ἐν Τιμῶν ἢ Φυλογορίας, & libro de Iside & Osiride. H. Casaub.
 25 Bonum, malumque latere] Κηρὸν δαίμονα καὶ κακὸν δαίμονα. In hujus loci explicatione Cicero nem sequutus sum, cuius in lib. de Universalitate verba sunt hæc: Religio enim autem, quos Græci δαίμονας appellant, nostri opinor Lares, si modo hoc verbe conversionem videri potest, malo enim sit, quoniam demonem dicere, quinquam enim demon latere patere quodam modo videatur. non debito tamen, quin melius sit Latrem quam demonem veterere. ut si species pro genere. Aldobrand.
 26 Τῷ δὲ Αἰδῆς] Γράφεται Αἰδῆς pro Αἰδῆ. Henr. Steph.

niam diei. quod Hermippus quoque in primo de Magis ait; atque Eudoxus in Periodo; et Theopompus, octavo Philippicorum libro. * Qui è magorum sententia in vitium quoque redituros homines dicit, immortalesque futuros; et universa illorum precationibus permanstura. Ista Eudemus quoque Rhodius tradit. Porro Hecateus Deos quoque ex eorum sententia esse genitos ait. Clearchus vero Solensis, in libro de Disciplina; Gymnosophitas Magorum profetiam esse adseverat. Nonnulli et Judæos ab his duxisse originem tradunt. Herodotum præterea in jus vocant, mendacique arguant, qui de Magis scripsere. Neque enim jacula in solem torfisse Xerxem, ut ille ait, nec compedes mari im-

φησὶ δὲ τοῦτο καὶ ἔρμιππος ἐν τῷ πρώτῳ περὶ Μαγῶν, καὶ Εὐδόξος ἐν τῇ Περίοδῳ, καὶ Θεόπομπος ἐν τῇ ὀγδῷ τῶν Φιλιππικῶν. * Ὅς καὶ ἀναβιβασθεῖν, κατὰ τοῦτο Μάγων, Φησὶ τοὺς ἀθάνατους, καὶ ἴσασθαι ἀθανάτους. 35 καὶ τὰ ὄντα ταῖς αὐτῶν ἐπικλησίαις διαμένειν. ταῦτα δὲ καὶ Εὐδήμος ὁ Ῥόδιος ἰστέρεῖ. Ἐκαταῖος δὲ, καὶ γεννητοῦς τοὺς θεοὺς εἶναι κατ' αὐτοῦς. Κληάρχος δὲ ὁ Σολεὺς ἐν τῷ περὶ παιδείας, καὶ τοὺς Γυμνοσοφιστῶν ἀπογόνους εἶναι τῶν Μάγων Φησὶν. 37 Ἔνιος δὲ καὶ τοὺς Ἰουδαίους ἐκ τούτων εἶναι. πρὸς τοῦτο καταγινώσκουσιν Ἡρόδοτος οἱ τὰ περὶ Μάγων γράψαντες. 38 μὴ γὰρ ἄνω εἰς τὸν ἥλιον βέλη ἔερξην ἀκοντίσαι, μὴ εἰς τὴν θάλασσαν πέδας κα-

36 Καὶ τὰ ὄντα ταῖς αὐτῶν ἐπικλησίαις διαμένειν] Ἀπὸ τοῦ αὐτοῦ, vel αὐταῖς. Omnia suas appellationes retentura. H. Casaub.
 Καὶ τὰ ὄντα ταῖς αὐτῶν ἐπικλησίαις διαμένειν] Omnia suas appellationes retentura: ait hic vir doctus in Notis: ut αὐτῶν sit pro αὐτῶν, vel αὐταῖς: qui etiam in adversa ora, Lactantium nominat: sed loco non indicato. Ego nihil in Lactantio memini; nisi ubi de resurrectione mortuorum loquitur: quod perinde faciunt alii quoque super eodem resurrectionis argumento. Aliquid Hieronymus, in sacrum vatem: Nec putemus signa atque prodigia. Et multa que arbitrio Dei nova in mundo fiunt, in prioribus seculis esse jam facta. Et locum veniente Epicuro, qui asserit per immutabiles periodos eadem, Et isdem in locis, Et per eisdem fieri. Alioquin Et Juba sæpe prodidit, &c. Sed hæc tamen in interpretatio verborum, ut verum fatear, subtile, quam verior mihi videretur. Assentire potius viro doctissimo Irenæo, pro ἐπικλησίαις reponit. Multa enim in hæc sententiam & alii veteres, quibus duplex ἐπικλησίαις, [an, ἀνακλήσεις:] altera rerum naturalium, altera politicarum, decantata. De hæc Marcus Antoninus, in opere incomparabili, non uno loco, ad mentem Solanum, proximè. De ista, tum alii, tum Simplicius in Epiphleto, m. fusc: de utraque Seneca non uno loco. Assentire inquam; nisi magis ariditer quem interpretetur Ambrosius, à quo cur didicemus, hic quidem, causam non video. Veritilic, & universa, aliam precationibus consistere. In vetere tamen editione [sed non magno discrimine,] reperio: Et que sunt omnia. Ilorum precibus dicitur. Quæd, quod magorum, quales nobis antiqui libri representant, professioni magis conveniat: An non & læge apud Poetas, parem fere potestatem viis carminibus vulgo vindicant?
 Cælestes vices verum, dilataque longa Hæc nocte diei; legi non parvis æther. Torrens et præcæ auditio carmine mundus: Aëthæ et vapores impulsus Jupiter urgens Mistrans non ite polo.

Lucanus alicubi, & passim alii, quæ vulgo nota. Si miscendi omnia potestatem; qui vulgo malefici audiebant: cur non & conservandi; qui benefici; quales isti, de quibus hic Lælius; eodem jure fide vindicent? Sed & antea jam aliquid in hæc sententiam: magis Deorum vacare cultus. Et precæ illi, ac vota Et sacrificia; quasi solis ab illis exaudiantur, offerre. Erit δὲ μαγία μὴν [legitima scilicet] ἐπικλησίαις [ipsillimum verbum, quod hic habemus] δαίμονα ἀγαθοῦν ὄντων, πρὸς ἀγαθὸν τινος σὺντασιν, ὡς τὰ τοῦ Τυανίου. Cedrenus in Historia; sed ab aliis muturans. Ἐπικλησίαις autem, precationes veras, an invocationes, perinde est. Horanus:
 Cælestes implorat aquas docta prece blandus:
 Averit motos; metuenda pericula pellis:
 Imperat Et pacem; Et locupletem frugibus annum:
 Carmine Divi superi placantur: carmine leniter.
 Offerbat etiam le vox ἐπικλησίαις.
 Verba simul fundas, sereneque numina lenis.
 Sed nihil opus. Mer. Casaub.
 37 Ἔνιος δὲ καὶ τοὺς Ἰουδαίους ἐκ τούτων εἶναι] Clearchus Solensis, Κακίαις τοῦτων, τὸ μὴ γίνεσθαι Ἰουδαίους ἐκ τῆς κακίας Σολῆς, οὕτως δὲ εἶναι ἀπογόνους τῶν ἐν ἰσθίῳ φιλοσοφῶν, καλοῦνται δὲ, ὡς Φασὶν, εἰ φιλοσοφῶν παρὰ μὴ ἰσθίῳ, Κελλῶν: παρὰ δὲ Σολῆς, Ἰουδαίους, τοῖμα κακίαις ἀπὸ τοῦ τύπου. Vide Josephum. H. Casaub.
 38 Μὴ γὰρ ἄνω εἰς τὸν ἥλιον βέλη ἔερξην ἀκοντίσαι] De Dario hoc narrat Herodotus, locus est in Τετράχορε. Idem.
 Nec enim Xerxem in solem tela jecisse, nec compedes in mare demississe] Herodotus in Polyem cap. 99 a. non solum Xerxem compedes in Hellepontum demississe, sed recentis impus plagis, immittis percussoribus, afficisse tradit. Herodoti verba sunt hæc, ὅς δὲ ἰσθίῳ Σηρῶν, διὰ τὸν ποταμὸν, ἐκ τῶν ἑλλασποτων ἰσθμῶν τριποσίας ἐπιπέσει μακροῦν παλαγῶν, καὶ κατὰ τὰς τὸ πηλαγὸς πύλων ἑσθῆς, καὶ δὲ περὶ αὐτῶν ὡς καὶ μακροῦν ἀπὸ τούτων ἀπεπνεύσει, στήθους τῶν ἑλλασποτων. Itaque apud eundem scriptorem in Urania cap. 124. b. Themistocles Atheniensibus persuadere

θειναι, θεους ὑπὸ τῶν Μάγων παραδομένους, τὰ μύηται ἀγάλματα εἰκότως καθαιρεῖν.

- 10 * Τὴν δὲ τῶν Αἰγυπτίων φιλοσοφίαν εἶναι τοιαύτην, περὶ τὴν θεὸν καὶ ὑπὲρ δικαιοσύνης. Φάσκοντες τε ἀρχὴν μὲν εἶναι τὴν ὕλην, εἶτα τὰ τέσσαρα στοιχεῖα ἐξ αὐτῆς διακρίθῃναι, καὶ ἕκαστα τινὰ ἀποτελεσθῆναι. θεὸς δ' εἶναι ἥλιον καὶ σελήνην τὸν μὲν Ὀσίην τὴν δ' Ἴσιν καλουμένην. αἰνιττεσθῆναι τὴν αὐτὸς διὰ τὴν καθάρου, καὶ δράκοντες, καὶ ἱέρακες, καὶ ἄλλων ὡς Φοσι Μάνθους ἐν τῇ τῶν Φυσικῶν ἐπιτομῇ, καὶ ἑκαταίος ἐν τῇ πρώτῃ περὶ τῆς Αἰγυπτίας φιλοσοφίας. ἡ κατασκευάζειν δὲ ἀγάλματα καὶ τεμένη, τῶ μὴ εἶδεναι τὴν τοῦ θεοῦ μορφήν. * τὸν κόσμον γεννητὸν καὶ Φθαρτὸν καὶ Σφαιροειδῆ, τοὺς ἀστέρας πῦρ εἶναι, καὶ τῇ τούτων κρᾶσει τὰ ἐπὶ γῆς γίνεσθαι. σελήνην ἐκλείπειν, εἰς τὸ σκίασμα τῆς γῆς ἐπιπίπτουσαν. τὴν ὕλην καὶ ἐπιδιαμένειν, καὶ μεταβαίνειν. ὑετοῦς κατὰ ἀέρος τροπῇ ἀποτελεῖσθαι. τὰ τε ἄλλα Φυσιολογίαν, ὡς ἑκαταίος τε καὶ Ἀρισταγόρας ἰστοροῦσιν. εἰς ἔσσαν δὲ καὶ νεμῶς ὑπὲρ δικαιοσύνης, οὗς ἔειπε Ἐρμῆν ἀνήνεγκαν. καὶ τὰ εὐχρηστα τῶν ζώων θεοὺς εἰδῆσσαν. λεγούσι δὲ καὶ ὡσαύτοι γεωμετρίαν, καὶ ἀστρολογίαν, καὶ ἀριθμητικὴν ἀνεύρον. καὶ τὰ μὲν περὶ τῆς εὐρέσεως οὐδε εἶχει.
- 12 * φιλοσοφίαν δὲ πρώτος ὠνόμασε Πυθαγό-

cupiens fugientes hostes persequi non oportere, hac ipsa confirmans, inquit: ταῦτα γὰρ οὐκ ἦναι κατηγεσμένον, ἀλλὰ θεῶν τι καὶ κρῶσι, οἱ ἐφθόνησαν ἀπὸ τοῦ τοῦ τῆς Ἀσπιδόματι τῆς Ἐρμῆος βασιλευσάντων ἀνοσίεως καὶ ἀπόστολος, ὅτι τὸν καὶ τὸν ἴδιον ἐποίησε, ἡπαρτοῦς τε καὶ κατὰ βέλλον τῶν θεῶν τὰ ἀγάλματα, ὅτι καὶ τὸν ἑλπίσαν ἀπὸ μαθησίου, αἰδῶσι τὴν κατὰ. Aldobrand.

19 Simulachra quidem iure sublulisse Deorum simulachra à Xerxe incensa esse videt ex loco Herodoti proxime allato. Sed cur iure? Quia Persæ in urbibus esse solant. Cicero lib. 2. de Legibus. Nec sequor, inquit, Mæci Persepolis quibus antea ritibus Xerxes simulachra templis Græcia dicimus quod parietibus oculandæ Deo quibus omnia dederunt esse potentia. & Herod. Idem.

40 Ταῦτα τὰς [Ἐπιπέτου] παρὰ τὴν ἡ. Steph.

41 Xenocrate facit Senales, dicitur. & Corio. &c.] Idem hoc refertur Cornelius Tacitus lib. 11. Prætor, inquit, persequens animalium, sensus membris effugiant: & ante ipsa uisum membra membra imprefa facti cernuntur. Scarabeum vero Aegyptii etiam

mississe: quod hi à Magis dii fuit traditi. 39 Signa tamen, et statuas iure sustulisse.

* Egyptiorum autem huiusmodi philosophiam de diis ac iustitia esse prodidere. Materiam principium fuisse rerum: ex ea deinceps quatuor elementa discreta, profecta quoque quædam animantes. Solen ac Lunam Deos esse; alterumque, Osirim; alteram, Isim adpellatos. 41 Exprimere illos obscure per Scarabeum et Draconem, et accipitrem, aliaque animalia; Manethon auctor est in Naturalium epitome; et Hecateus, in primo de Aegyptiorum Philosophia libro. Statuas præterea et fana fabricare, quod ignotum effigiem Dei. * Mundum genitum, corruptione obnoxium esse, et ad sphaeram similitudinem rotandum. Stellarum ignem esse, quorum temperata commixtio cuncta in terra nascantur. Lunam deficere, cum in terræ incidit umbra. Animam et permansere ad tempus, et in aliud corpus transferre. Fluvios ex aeris conversionibus fieri: et alia huiusmodi illos de rerum natura disserere, Hecateus et Aristagoras tradunt. De iustitia quoque leges constituerunt, quæ ad Mercurium referunt. Porro ex animalibus ea quæ hominum usus seruiunt, pro Diis habenda decreverunt. Adferunt et ipsi Geometriam, Astrologiam, et Arithmeticam, se primos invenisse. Ac de inventione Philosphie hæc sententia.

* Ceterum 46 Philosophiam primus Py-

inter numina colunt. Auctor est Plinius lib. xxx. Nat. hist. cap. 11. Vide Aelian. lib. x. de Animalibus cap. xv. Aldobrand.

42 Καὶ ἡμεῖς [Confirmat] locus Plutarchi. ad quem remittit ad oras suas (de quibus ante diximus) ἡ μεκρήνη ἰσχυρὸν δὲ τὸν Θεοῦ φρεσίν, ἰσχυρὸν δὲ μύησι, ἀσπὲρ ἰσχυρῶν, ὅτι τὸν Φάλακρον ἰσχυροῦς δὲ, ἀπὸ τῆς. De Hæc & Osir. Mer. Casaub.

43 Κατασκευάζειν δὲ ἀγάλματα [Γραφῆται, καὶ ἀντὶ ἀγάλματα. Henr. Steph.

Κατασκευάζειν δὲ ἀγάλματα] Locus defectus: lego κατασκευάζειν δὲ ἀστέρας: animalibus videlicet iis, quæ colebantur: de quibus modo dixi. Ceterum est in plethone Aegyptiorum templa pro deorum imaginibus fuisse delineata bestiarum collectata. Vide Clementem Pædagogum libro tertio, capite secundo. H. Casaub.

44 Εἰς Ἐρμῆν ἀνήνεγκαν] Aelianus Var. lib. xiv. cap. xxxiv. Diodorus nam Scelus in albo Aegyptiorum ἡμετέριον hunc omnium libro primo sub finem. Idem.

45 Philosophiam vero primus Pythagoras, sequæ ipsam, &c.] Idem habet apud Ciceroem lib. 5. Tufc. quærit.

thagoras adpellavit, sequæ Philosphum, cum Sicyone fermonem haberet cum Leonte Sicyoniorum tyranno, sive Philastorum; ut ait Heracles Ponticus, in libro quem inscripsit de Femina septem diebus examini: Nullam enim hominum, sed solum Deum, esse sapientem. Antea enim sapientia dicta, que nunc philosophia; et qui hanc profitebatur, sapiens, quicunque ad summam animi perspicacitatem pervenisset: Philosophus autem, qui sapientiam amplecteretur. Ipsi tamen sapientes philosophia etiam sunt dicti. Neque hi solum, verum poætae quoque Sophistarum adpellatione honorantur. Nam Cratinus in Archilocho, Homerum et Hesiodum admiratur, ita illos vocat. * 50 Sapientes autem habiti sunt, Thales, Solon, Periander, Cleobulus, Chilon, Bias, Pittacus. His annumerant Anacharsim, Scytham: Mylonem, Cheneum; Pherecydem, Syrum; Epimenidemque, Cretensem. Addunt nonnulli Pisistratum, tyrannum: et hi quidem sapientes tyran- Ceterum philosophiæ duæ fuerunt successiones; quarum altera ab Anaximandro; altera à Pytha-

ras, καὶ ἑαυτὸν φιλόσοφον, ἐν Σικωνίᾳ διαλεγόμενος Λέοντι τῷ Σικωνίῳ τυράννῳ, ἡ θηλασίαν, καθὰ Φησὶν Ἡρακλείδης ὁ Ποντικός ἢ ἐν τῇ περὶ τῆς ἀπυου. μόνον γὰρ εἶναι σοφὸν ἀνθρώπον, ἀλλ' ἢ θεόν. βάττον δὲ ἐκαλεῖτο σοφία, καὶ σοφὸς ὁ ταύτην ἐπαγγελλόμενος, ὅς εἰσιν ἀνὰ κατὰ ἀκρίτητα ψυχῆς ἀπικριβωμένους. φιλόσοφος δὲ, ὁ σοφίαν ἀσπαζόμενος. ἢ οἱ δὲ σοφοί, καὶ σοφισταὶ ἐκαλεῖντο: καὶ οὐ μόνον, ἀλλὰ καὶ εἰ ποιηταί, σοφισταί. καθὰ καὶ * Κρατίνος ἐν Ἀρχιλόχῳ τοῦς περὶ Ὁμηρον καὶ Ἡσίοδον ἐπανῶν, οὕτως καλεῖ. * σοφοί δὲ ἐνομιζόντο οἱ δὲ; Θαλῆς, Σόλων, Περικλῆς, Κλεόβουλος, Χείλων, Βίας, Πιττακός. τούτοις προσεπιθεῖσιν Ἀνάχαρσιν τὸν Σκύθην, Μύσωνα τὸν Χηόνειαν, Περικλῆν τὸν Σύρον, * Ἐπιμενίδην τὸν Κρήτην. ἔνοι καὶ Πισιστράτον τὸν τυράννον. καὶ οἱ μὲν, σοφοί.

φιλοσοφίας δὲ δύο γεγόνασι διαδοχαί, ἡ τε ἀπὸ Ἀναξίμανδρου, καὶ ἡ ἀπὸ Πυθαγόρου.

quærit, qui de Pythagora loquens, Quem, inquit, scribit auctor Platonis Heracles, Philonem ferunt venisse, omnique cum Leonte principe Philastorum dicit, & corio differuisse qualem, cuius ingenium, & eloquentiam cum admiratus esset Leon, quævisse ex eo, quæ maxime ante consideret: at illum, autem quem de se sere nullam, sed esse Philosphum, admiratum Leontem novitatem nominis, quævisse, quædam essent Philosphi. Aldobrand.

46 Ἡρακλείδης ὁ Ποντικός] Eundem Heracleidem in cjudem rei commemoratione laudat & Cic. Tufc. V. H. Casaub.

47 Ἐν τῇ περὶ τῆς ἀπυου] Fuit hic liber apud Græcos celeberrimus, vel teste Plinio; cuius verba ex lib. vii. quo loco de his differit, qui elati revixerunt, appollit. Huc pertinet nobile illud apud Græcos voluente Heracleidis (septem diebus foemina examini ad vitam renovata. Galenus περὶ τῆς ἰσχυρίας τῶν τῶν lib. vi. H. μὲν οὐκ ἔστιν ἀλλοτρίως διεφθάρ, τὸ κατὰ τὸ Ποντικῷ Ἡρακλείδου γεγραμμένον βιβλίον ἀπορίας ἔχει πολλὰν ὁμοίωσιν. λέγεται γὰρ ἀπυου τε καὶ ἀσφυκτος ἕστιν ὁ ἀνθρώπος γενομένη, τὸν νεκρὸν ἐν μὲν διαλλάττωσα, τὸν βραχέως ἔχειν θερμότητα, κατὰ τὰ μὲν μέρη τοῦ σώματος ἐπιγέγραπται οὐ τὸ βιβλίον, ἄσφυκτος Ἡρακλείδου. καὶ ζῆτον ἔφη γενομένης τοῖς παρῶν ἰατροῖς ἡ μὲν τῆσιν. Notandum vero, aut Heracleidem Ponticum duobus in libris de eadem foemina scripsisse, aut eundem librum duas habuisse ἐπιγραφάς, Περὶ ἀπυου, vel Περὶ ἀσφου. Id quod ex Diogenis Empedocle discere est, quia quidem in vita dubitari non potest; Diogenis LAERTII.

quin perperam scriptum sit, τὸν γὰρ ἄπυον Ἡρακλείδης, legendumque Ἡρακλείδου. Heracles enim, non Heraculus vel Democritus (ut scripsit nuper virum doctissimum animadvverti, haud sicut quod sequum) ejus operis auctor fuit.

48 Οἱ δὲ σοφοί καὶ σοφισταὶ ἐκαλεῖντο] Notat hoc Plut. lib. De El' Delphico. Prior appellatio sapientie habitum inherentem notat: posterior, minus docendi, quod olim functi plerique sapientium. Ceterum quam variis modis vox σοφία, pro variis actibus, fuerit usurpata, & notatum jam à doctis viris, & nos alio loco nonnulli annotavimus. H. Cas.

49 Κρατίνος ἐν Ἀρχιλόχῳ] Γραφῆται Ἀρχιλόχῳ pro Αρχιλόχῳ. Henr. Steph.

50 Sapientes autem etiam scribitur voluente] Hoc ex Herodoto antiquo admodum. Scripserunt verum esse interitibus. In enim lib. 1. qui inscribitur Cho, Solonem, qui unus fuit septem sapientibus, σοφιστῶν appellat, ceteros eodem quoque appellans nomine. κατὰ τῆσιν μὲν δὲ τούτων, inquit, ἀποκρίσται ἢ Σαρδείο ἀμαρτυρίας πλείους, ἀλλοὶ τὸ οὐκ ἔστιν ἢ τὸ ἰλλὰ δὲ σοφιστῶν. καὶ δὲ καὶ Σόλων. Idem postea nomen alio translatum est, ad eos homines significandos, qui aut ostentationis, aut quæritus causa philosophabantur. Cicero lib. 11. quærit. caud. de Anaxagora loquens. At quis, inquit, est hic? Niam σοφιστῆς? Sic enim appellatur hic, qui ostentationis, aut quæritus causa philosophabantur. Aldobrand.

51 Ἐπιμενίδην τὸν Κρήτην] Γραφῆται ἐκ Κρήτης pro Κρήτη. Henr. Steph.

ταύ μὲν, Θαλού διακηκότες, Πυθαγόρου δὲ φε-
 ρεκούδης καθηγήσατο. καὶ ἰκαλεῖται ἢ μὲν, Ἰωνι-
 κή, ἢ ἔτι Θαλῆς Ἰωνῶν (Μιλήσιος γὰρ) καθη-
 γήσατο Ἀναξίμανδρου ἢ δὲ, Ἰταλική ἀπὸ Πυ-
 θαγόρου, ὅτι τὰ πλείωτα κατὰ τὴν Ἰταλίαν ¹³
¹⁴ διέτριψε. * καταλήγει δὲ ἢ μὲν, εἰς Κλειτόμα-
 χου, καὶ Χρύσιππου, καὶ Θεόφραστου, ἢ Ἰωνική
 ἢ δὲ Ἰταλική, εἰς Ἐπίκουρον. Θαλού μὲν γὰρ
 ἀήκασεν Ἀναξίμανδρος, οὐ Ἀναξίμενης, οὐ Ἀ-
 ναξαγόρας, οὐ Ἀρχελαος, οὐ Σωκράτης, ὁ τὴν
 ἰδικὴν εἰσαγαγών, οὐ οἱ τε ἄλλοι Σωκρατικῶν καὶ
 Πλάτων, ὁ τὴν ἀρχαίαν ἀκαδημαίαν συστήσα-
 μενος, οὐ Σπύσιππος καὶ Ξενοκράτης, οὐ Παλέ-
 μον. ¹⁵ οὐ Κράτωρ καὶ Κράτης, οὐ Ἀριστίλαος,
 ὁ τὴν μέσην ἀκαδημαίαν εἰσῆγαγόμενος. ¹⁷ οὐ Λα-
 κώδης, ὁ τὴν νέαν ἀκαδημαίαν φιλοσοφῆσας, οὐ Κα-
 ρπιάδης, οὐ Κλειτόμαχος, καὶ ἄλλοι μὲν εἰς Κλει-
¹⁵ τόμαχον. * εἰς δὲ Χρύσιππον οὕτως καταλήγει.
 Σωκράτους δὴ ἠκούσεν Ἀντισθένης, οὐ Διογένης ὁ
 κύνων, οὐ Κράτης ὁ Θηβαῖος, οὐ Ζήνων ὁ Κιτιεὺς,
 οὐ Κλεάνθης, οὐ Χρύσιππος, εἰς δὲ Θεόφραστον
 οὕτως. ¹⁸ Πλάτωνος Ἀριστοτέλης δὴ ἠκούσεν, οὐ
 Θεόφραστος, καὶ ἢ μὲν Ἰωνική τοῦτον καταλή-
 γει τὸν τρόπον. ἢ δὲ Ἰταλική οὕτως. Φερεκούδης
 ἢ vero Theophrastus. et hunc quidem in modum Ionica

phosphoria defuit. Porro Italice haec feris
 gora fluxit. Anaximandri Thales audi-
 tor fuit, Pythagorae vero Pherecydes.
 Appellatumque est id philosophiae ge-
 nus, ¹³ Ionicum, quod Thales ex Io-
 nia fuerit. Milesius enim cum esset, A-
 naximandrum instituit. Hoc autem Itali-
 cum, quod illius auctor Pythagoras in Ita-
 lia ut plurimum vixerit. ¹⁴ Definit autem
 Ionica in Clitomachus, Chrysippum, et
 Theophrastum. ¹⁴ Italica, in Epicurum.
 Quippe Thaleti successit Anaximander,
 Anaximandro Anaximenes, Anaximeni
 Anaxagoras, Anaxagorae Archelaus, ei
 vero ¹⁵ Socrates, qui primus Ethicem in-
 venit. Huic vero cum Socratici reliqui
 succedere, tum in primis Plato, qui ve-
 terem Academicam instituit: Platoni Speu-
 sippus et Xenocrates; ei Polemon; Po-
 lemoni Crantor et Crates; qui Arcesilaus,
 qui mediam inveniit Academicam: ei La-
 cydes, qui novam Academicam invenit,
 Lacydi Carneades, eique Clitomachus,
 atque in hunc modum in Clitomachum
 defuit. * Sic autem in Chrysippum: Socrati ¹⁵
 successit Antisthenes, Antistheni, Diogenes
 Cynicus; ei vero Crates Thebanus; Crati,
 Zeno Citiensis; Zenoni, Cleantes; cui
 Chrysippus. In Theophrastum vero sic de-
 fuit: Platoni successit Aristoteles; Aristo-
 telei Philo

¹³ Et quidem altera Ionica vocabatur ides] Dupli-
 cem fuisse Philosophiam, Ionicam, & Italicam, cum
 alii scriptores tradiderunt, tum praecipue S. Augusti-
 nus lib. viii. de Civit. Dei cap. 11. in quo Italice
 principem Pythagoram, Ionice Thaletem nomina-
 vit. Aldobrand.
¹⁴ Διέτριψε. καταλήγει] Γράφεται ἰδιωσφόρος. κα-
 τάλγει, &c. προ ἰστρίνη, καταλήγει. Henr. Steph.
¹⁵ Altera Italica a Pythagora] Pythagoram in Ita-
 lia philosophorum esse multis locis Cicero testatur.
 Lib. iv. Tusc. quaest. in principio. Erat, inquit, illi
 rene in conspectu praesentis sapientiae. Et nobilitate Py-
 thagorae, qui fuit in Italia temporibus iulium, quibus
 L. Brutus patriam liberavit. Et lib. v. de Pythagora
 loquens, Qui cum, inquit, post hunc Philisum ser-
 monem in Italiam venisset. Aldobrand.
¹⁶ Unde Socrates, qui moralem Philosophiam intra-
 dixit] Ego sic verbi sequutus Cicerois auctoritatem
 in lib. de fato. Quia pertinet, inquit, ad mores, quas
 ἢ Graeci vocant, nec cum partem Philosophiae de mori-
 bus appellare soleamus. sed deae augentem linguam La-
 tinam nominare moralem. Quod autem Laetius tra-
 xerit, ego, intruduxi. Hoc enim libenter facio,

ut quoad Latini consuetudo sermonis patitur, verbum
 verbo reddam, in quo Ciceroem eundem sequor
 magistrum, qui in lib. De fato ita loquutus est. Nam
 cum doceret, esse posse quandam animi motum vol-
 untarium, id fuit defendi melius, quam introducere
 declinationem. Est enim *intra ducere* *intra ducere*. Socrate-
 m autem Philosophiam a caelo deprecavisse, ac de
 moribus primum Philosophari instituisse, multis in
 locis testatur est Cicero, quos non necesse habeo af-
 ferre. Idem.
¹⁶ Oὐ Κράτης καὶ Κράτης] Galeus Hist. Philoso-
 phorum, καὶ Κράτης ἴδιον καθηγήσατο ἢ ἐν κριτικῶν
 ἐν ἰσχυρίαι ἀκαδημαίαν. καὶ δὲ Κράτης ἀκούσεν ἢ Ἀρ-
 ιστίλαος καὶ τὴν μέσην ἀκαδημαίαν ἰσχυρίσθη. Ego
 quoniam fit Crantes Galeni plane ignoro, quis vero
 non miretur omisiam a Galeno Crantorem? [f. Casaub.
¹⁷ Oὐ Λακώδης ἢ τὸν. ἢ ἐν ἀκαδημαίαν φιλοσοφῆσας
 Carneadem, air Galenus, non Lacydem; à Galeno
 lib. Lucianus. Cicero autem, Carneadem quoniam
 ab Arcesilao appellat. cum vide Acad. quaest. primo.
 Idem.
¹⁸ Πλάτωνος Ἀριστοτέλης] Γράφεται Πλάτων pro
 Πλάτωνος. Henr. Steph.

fuit: Pherecydi Pythagoras, Pythagorae
 Telauges filius successit, et Xenophanes,
 cui Parmenides, huic Zeno Eleates, Leu-
 cippus Zenoni, Democritus Leucippo. De-
 mocrito complures, sed inter reliquos,
 Nauisiphanes, Nausydesque celebrantur.
¹⁶ Quibus demum successit Epicurus. * Philo-
 sophorum autem quidam à ⁶⁶ Decretis sunt
 dicti; ⁶¹ alit ab Adfensu sustinendo. De-
 creta festantur, qui de rebus, tanquam
 quae ⁶² comprehendi possint, differunt.
 Adfensum autem sustinent, qui nihil desi-
 niant, et de rebus ita disputant, ac si
 comprehendi non possint. Ex his plerique
 ingenii sui monumenta reliquerunt; alii
 nihil penitus scripsere. His, ut quidam
 volunt, Socrates annumeratur, Stilpon
 item, Philippus, Menedemus, Pyrrho,
 Theodorus, Carneades, Bryso; Pytha-
 goras etiam, ut quidam putant, et Ari-
 stoteli Chius, praeter paucas epistolas. Alii
 sunt qui singula tantum opuscula scripse-
 runt, Melisius, Parmenides et Anaxa-
 goras. Multa scripsit Zeno, plura Xe-
 nophanes, plura Democritus, plura A-
 ristoteles, plura Epicurus, sed Chrysi-
¹⁷ ppos plurima. * ⁶⁵ Philosophorum alii à
 civitatibus sunt adpellati, ut Elienses, Me-
 garenses, Eretrici, et Cyrenaici. Quidam à
 locis, ut Academici, et Stoici. ⁶⁴ Ab adjunctis nonnulli, ut Peripatetici. Nonnulli à cavillationibus,
 ut Cynici. Alii ⁶⁵ ab adfectionibus, ut Eudemonici. Quidam ab arroganti opinione, ut qui

Πυθαγόρας, οὐ Τηλαυγῆς ὁ υἱός, οὐ Ξενοφάνης, οὐ
 Παρμενίδης, οὐ Ζήνων ὁ Ἐλεάτης, οὐ Λεύκιππος,
 οὐ Δημόκριτος, οὐ πολλοὶ μὲν, ἐπ' ὀνόματος δὲ
 Ναυσίφάνης ⁶⁶ καὶ Ναυσίδης, ἀν' Ἐπίκουρος. * Τῶν ¹⁶
 δὲ Φιλοσόφων, οἱ μὲν γέροντας δογματικοὶ οἱ
 δὲ, ἐφεκτικοὶ. δογματικοὶ μὲν, ὅσα περὶ τῶν
 πραγμάτων ἀποφαινόμενοι, ὡς καταληπτῶν ἐ-
 φεκτικοὶ δὲ, ὅσα ἐπέχουσι περὶ αὐτῶν, ὡς ἀκα-
 τολήπτων. καὶ οἱ μὲν αὐτῶν κατέλιπον ὑπομνή-
 ματα, οἱ δ' ὅλους οὐ συνέγραψαν, ὥσπερ κατὰ
 τινάς, Σωκράτης, Στίλπον, Φίλιππος, Μενέδη-
 μος, Πύρρον, Θεόδωρος, Καρπιάδης, Βρύσον κα-
 τὰ τινάς, Πυθαγόρας, Ἀριστὸν ὁ Χίος, πλὴν
 ἐπιστολῶν ὀλίγων. οἱ δὲ ἀνά ἐν συγγραμμάτων,
 Μέλισσος, Παρμενίδης, Ἀναξαγόρας, πολλὰ δὲ
 Ζήνων, πλείω Ξενοφάνης, πλείω Δημόκριτος,
 πλείω Ἀριστοτέλης, πλείω Ἐπίκουρος, πλείω
 Χρύσιππος. * τῶν δὲ Φιλοσόφων, οἱ μὲν ἀπὸ ¹⁷
 πόλεων προσπαροῦνθον, ὡς οἱ Ἠλιακοὶ, καὶ
 Μεγαρικοὶ, καὶ Ἐρετρικοὶ, καὶ Κορνηθαῖοι· οἱ δὲ
 ἀπὸ τόπων, ὡς οἱ Ἀκαδημαῖκοι καὶ Στωικοὶ. ἀ-
 πὸ συμπτωμάτων δὲ, ὡς οἱ Περιπατητικοὶ. καὶ
 ἀπὸ σκωμιμάτων, ὡς οἱ Κυνικοὶ. οἱ δὲ ἀπὸ δια-
 θέσεων, ὡς οἱ Εὐδαιμονικοὶ. τινὲς ἀπὸ οἰσῶσης, ὡς

⁵⁹ Ναυσίδης] Γράφεται Ναυλίδης hic & alibi pro
 Ναυσίδης. Idem.
⁶⁰ Ἀλλοὶ δεκτικοὶ πλείω] Pluribus verbis coactus
 sum explicare quod uno tantum Laetius. quae autem
 Graeci λογία, haec decreta vocare solet Cicero.
 Primo libro acad. quaest. Quotiam enim, inquit, id
 habere Academicum decretum, sentitis enim iam hoc
 modo dicere dicere; Et eod. lib. paulo supra. Sapientia
 vero quid sit istum est? Qua neque de seipso dubitare de-
 bet, neque de iure decretum. quae Philosophi vocant dog-
 ματα. Aldobrand.
⁶¹ Alii ab ἀσθενῶν ὑπομνήματα ὀνομασθησὶν Placuit
 sic vertere quod Laetius ait, οἱ δὲ ἰσχυρίσθη. Ita enim
 loqui solet Cicero haec eadem agent de re. quaest. acad.
 lib. ii. Praesertim, inquit, cum dicatis sapientem in
 sanos sustinere se ab omni assensu. Et eod. lib. paulo in-
 ferius. Adhuc, inquit, simpliciter dicit assensum su-
 stinere sapientem, paulo etiam post. Qui de omnibus res-
 bus contentus se ab assensu. Idem.
⁶² Qui μὲν ἐπινοήσαντες, μὲν si comprehendi possint
 Cicero ἐπινοήσαντες τῶν πραγμάτων ἀποφαινόμενοι ὡς κατα-
 ληπτῶν. Est enim ἰσχυρίσθη. ἐπινοήσαντες, Cicero
 lib. ii. quaest. acad. Fundamentum dialecticae, inquit,

est quicquid enunciatur aut verum esse, aut falsum. κα-
 τολήπτῶν autem verū, quod comprehendi potest. Nec
 vero ignoro Ciceroem comprehensibile verū lib. i.
 quaest. acad. Id autem visum. cum ipsum certentem
 comprehensibile. Peretti haec? Non vero, inquit. quod
 nam enim modo καταληπτῶν dicere? Sed erat omnino
 durum comprehensibile dicere, praesertim cum ple-
 rumque Cicero pluribus verbis hanc vocem exprime-
 re soleat. Idem.
⁶³ Sed Philosophorum alii quidem ex civitatibus
 Haec de re habes Simplicium in proemio commenta-
 rii in praedicam. Aristoteles. Aldobrand.
⁶⁴ Ab adjunctis, ut Peripatetici] Ita placuit veterē
 συμπωματικῶν. Sunt enim συμπωματικὰ quaedam
 rebus ipsi inherantia. Solet Cicero dicere adjuncta ali-
 cui rei illa, quae ejus rei propria sunt, pro A. Cluentio,
 Quae propria, inquit, huius causa & adjuncta
 sunt. Idem.
⁶⁵ Ab adfectionibus ut Eudemonici] Quod Laetius
 dialecticum dixit, ego adfectionibus. Est enim dialecticus
 (ut barbare loquamur) dispositio quaedam corporis,
 sive animi, hoc est, qualitas quaedam, quam Cicero
 solet adfectionem appellare. Tusc. quaest. lib. iiii.
 Nam est, inquit, imbecillitas affectio talis animi, qua

12 οί Φιλαλήθεις, και εκλεκτικοί, και ἀναλογη-
τικοί. ἐνίαι δ' ἀπό τῶν διδασκάλων, ὡς οἱ Σωκρα-
τικοί και Ἐπικούρειοι, και τὰ ὅμοια. και οἱ μὲν,
ἀπό τῆς περὶ Φύσιν πραγματείας, Φυσικοί· οἱ
δὲ, ἀπό τῆς περὶ τὰ ἦθη σχολῆς, ἠθικοί· διαλε-
κτικοί δὲ, ὅσοι περὶ τῶν λόγων τερβείαν κατα-
τρίβονται.

18 * Μέρη δὲ Φιλοσοφίας τρία, Φυσικὸν, ἠθι-
κὸν, διαλεκτικόν. Φυσικὸν μὲν, τὸ περιπέσομυ,
και τῶν ἐν αὐτῷ ἠθικὸν δὲ, τὸ περὶ βίου και τῶν
πρὸς ἡμᾶς διαλεκτικόν δὲ, τὸ ἀμφοτέρων τοῦς
λόγους προσβεῦον. και μέχρι μὲν Ἀρχελαίου τὸ
Φυσικὸν εἶδος ἦν ἀπὸ δὲ Σωκράτους, ὡς προεί-
ρηται, τὸ ἠθικὸν ἀπὸ δὲ Ζήνωνος τοῦ Ἐλεάτου,
τὸ διαλεκτικόν. τοῦ δὲ ἠθικοῦ γεγόνασιν αἰρέσεις
δέκα, Ἀκαδημαϊκὴ, Κυρηναϊκὴ, Ἠλιακὴ, Με-
γαρικὴ, Κυνικὴ, Ἐρετρικὴ, Διαλεκτικὴ, Περι-
πατητικὴ, Στωϊκὴ, Ἐπικούρειος. * Ἀκαδημαϊ-
κῆς μὲν οὖν τῆς ἀρχαίας πρόσθη Πλάτων, τῆς
μείσθς Ἀρκεσίλαος, τῆς νέας Λακύνθς, Κυρηναϊ-
κῆς Ἀρίστεινος ὁ Κυρηναῖος, Ἠλιακῆς Φαίδων ὁ Ἠ-
λείος, Μεγαρικῆς Εὐκλείδης Μεγαρέυς, Κυνικῆς Ἀν-
τισθένης ὁ Ἀθηναῖος, Ἐρετρικῆς Μενέδημος Ἐρετριεύς,
Διαλεκτικῆς Κλειτόμαχος Καρχηδόνιος· Περιπα-
τητικῆς Ἀριστοτέλης Σταγειρίτης, Στωϊκῆς Ζήνων
τριενσίς, Διαλεκτικῆς Κλιτομάχος Καρχηδονιενσίς, Peripateticæ, Aristoteles Stagiritis, Stoicæ, Zeno

19
ποσει μεμνῆσι. sic multis aliis locis. Placuit etiam veterē Eudæmonici, tum quia vocis hujus satis est clara significatio, tum ne quodquam immutarem in his nominibus, quæ quasi pro propriis sunt. Dicuntur autem Eudæmonici, qui quasi felicitatis cæteris tribuenda vim & facultatem habent. Idem.
66 Οἱ Φιλαλήθεις και εκλεκτικοί. Talis est, quam probantur illi sanctissimi & eruditissimi patres. Clemens, φιλοσοφῶν δὲ εὐ τοῦ Σωκράτου λόγου, εὐδὲ τὰν Πλατωνικῶν, ὁ τῶν Ἐπικούρειων τὸ και Ἀριστοτελικῶν· ἀλλ', ὅσα ἴστανται παρ' ἑαυτῶν τῶν αἰρέσεων ταῦται καλεῖ. H. Casaub.
67 Et nativæ quidem ratio ad Archelæum usque viguit. Moralī autem (ut supra diximus) à Socrate profecta est. Hoc idem Cicero Tusc. quæst. lib. v. Sed ab antiqua philosophia, inquit, usque ad Socratem, qui Archelæum ἀνακαγορα discipulum audiverat, numerū περὶ τὸν τριακονταίον. Et inde omnia ceteris, quæ se ceteris, stultis usque ab his silem magnitudinem, ptervalla, casibus cognoscuntur. Et cuncta cælestia. Socrate autem primus philosophiam deo vocavit è celo. Et in vobis collectavit. Et in domo etiam ptervalla. Et

colgū de vita et moribus, rebusque bonis et malis quæ-
rere. Aldobrand.
68 Ac veteris quidem Academia principi Plato, mediæ Arcesilæus, novæ Lacydes. Academia à Platone incæpit, quæ vetus appellata est usque ad Arcesilæum, qui cum primus ex Lætrio sententia differendi rationem à Platone traditam paulatim immutasset, interrogationibusque, & responsionibus magis litigiosam reddidisset, mediæ (ut Lætrius vult) auctor extitit Academicæ, quæ ideo mediæ vocata est, quia mediæ inter veterem à Platone institutam, & novam à Lacyde introductam. Fuit enim Lacydes novæ conditor Academicæ, quemadmodum habes apud hunc ipsum scriptorem lib. iv. De vetere Academia mentionem facit Cicero lib. vi. Quæst. Acad. Nihil enim, inquit, inter Peripateticos et Academicam istam veterem differēbat; & paulo post, eod. lib. Præclare, ait, experientur Peripateticorum. Et Academia veteris audivimus. Item alio loco ejusd. libri. Breviter sane, ait, minusque obfcurè expōsita est à te, Varro. Et veteris Academia vocata. Et Stoicorum. De nova autem Academia habes similiter Ciceroem lib. i. quæst. Acad. fecum.

Citius. Porro Epicurea ab auctore ipso adpellata est. Ceterum Hippobotos in libro de sectis, novem ait fuisse sectas atque instituta. Ex his Megaricam primo loco constituit; secundo, Ereticam; tertio, Cyrenaicam; quarto, Epicuream, quinto, Anniceriam; sexto, Theodoriam; septimo, Zenoniam, eandemque Stoicam; octavo, Academicam veterem; nono, Peripateticam. * Cynicæ autem, et Eliacæ atque Dialecticæ nullam mentionem facit. Ea vero, quæ Pyrrhonia dicitur, propter obscuritatem à plurimis repudiatur. Hanc ipsam tamen plerique ex parte sectam esse dicunt, ex parte negant. Secta quippe videtur esse, quia sectam, inquit, vocamus, quæ rationem aliquam juxta id quod adparet, sequitur, aut sequi videtur. 72 qua ratione Scepticam non in-

de editionis in fine. Hanc Academicam, inquit, novam appellabant, quæ mihi vetis videtur. De media Academia nihil apud Ciceroem legi. Illud notandum, quod à Lætrio media dicitur Academia, hanc à Ciceroe non mediæ dici, sed novam; non ab Arcesilæo, sed ab Arcesila conditam. Et quanquam exillime Arcesilæus et Arcesilaum eundem esse, tamen non fuit præterendum, quod apud utroque diversum nomen invenimus. Quod autem Cicero novam appellat eam Academicam, quæ à Lætrio media vocatur, intelligitur ex illius verbis loco proxime allato. Cum enim pluribus verbis, quæ esset Arcesilæi philosophandi ratio explicavisset, ad extremum addidit. Hanc Academicam novam appellabant, quæ mihi vetis videtur. Tertiam Academicam, quam Lætrius novam appellat, & à Lacyde constitutam dicit, non agnoscit Cicero. Sed eandem magistri ac discipuli rationem esse afferit, Arcesilæi, inquam, sive Arcesilæi, & Lacydis; quippe in 2. lib. quæst. Acad. sub persona Luculli sic ait de Arcesila loquens; Cumque primum non admodum probata ratio, quæquam sitisset tum acutissime ingenii, tum admirabilis quodam lepore dicenda. Proxime à Lacyde soluta verba est, post autem consilia à Carneade, qui est quatuor ab Arcesila. Quod si Arcesilæi ratio recta est à Lacyde, non ergo Lacydes novæ conditor Academicæ, quod Lætrius vult, sed quidem auctor, cuius etiam Arcesilæus magister fuit. Ita non trectis, quod vult Lætrius, sed duas tantum Academicas, vetis sc. & novæ, quod Ciceroem placet. Idem.
69 Δωδεκῆς Ἐρετρικῆς. Suid. Ἐρετρικῆς, utrumque recte. Vide Stephanum, aut Hermolaum potius: Nam Epitomen nos tantum habet Stephani, non Stephanum, etiam Eulathius docere potest his verbis: τῶ δὲ γρηγοροῦ τῶν τῶν ἠθικῶν ἱστοριῶν ἐπιτομῆς πρῶτος. & alibi legas apud eundem, ὅτι Ἐρῆκῶν ἱστοριῶν quod autem negat vir doctiss. Xylander, Stephani nomen esse in Eulathio, vellem hujus loci

Κιτιεύς. ἢ δὲ Ἐπικούρειος ἀπ' αὐτοῦ κενή-
ται Ἐπικούρου. Ἰππόβοτος δ' ἐν τῷ περὶ αἰρέ-
σεων, ἐνέα Φύσιν αἰρέσεις και ἀγωγὰς εἶναι,
πρῶτην, Μεγαρικὴν. 69 δευτέραν, Ἐρετρικὴν. τρί-
την, Κυρηναϊκὴν· τετάρτην, Ἐπικούρειον· πέμ-
πτην, Ἀννικερίον· ἕκτην, Θεοδωρίον· ἑβδόμην, Ζη-
νωνεῖον, τὴν και Στωϊκὴν. ὄγδοην, Ἀκαδημαϊκὴν
τὴν ἀρχαίαν· ἐνάτην, Περιπατητικὴν. * οὗτς δὲ 20
Κυνικὴν, οὔτε Ἠλιακὴν, οὔτε Διαλεκτικὴν. τὴν
μὲν γὰρ Πυρρόνειον οὐδ' οἱ Πλείους προσποιούνται,
διὰ τὴν ἀσάφειαν. ἐνία δὲ κατὰ τὴν μὲν αἴρεσιν
εἶναι Φασὶν αὐτὴν, κατὰ τὴν δὲ οὐ δοκεῖ μὲν γὰρ
αἴρεσις εἶναι. αἴρεσιν δὲ λέγομεν, Φασὶ, 71 τὴν
λόγῳ τινὶ κατὰ τὸ Φαινόμενον ἀκολουθοῦσαν, ἢ
δοκῶσαν ἀκολουθεῖν· καθὼ δ' εὐλόγως ἀν' αἴρεσιν
τὴν σκεπτικὴν καλοῦμεν. 71 εἰ δὲ αἴρεσιν νοοῦμεν

meminisset, ἵστοροῦσι διαφόρων γραφῶν ἀποφίεται τὸ
ἴδιον Ἀρκεσίλειον, καθὼ και Στρίφωνος παραδιδόναι ἐν
ταῖς ἱστορίαις. Sed hæc fit veluti quedam, ut loquitur
Thucydides, λόγον ἐπιβαλὼ. H. Casaub.
70 Nam Pyrrhonia quidem propter obscuritatem à
plerisque secta est. Idem Cicero lib. 2. De finibus
confirmat. Nam Pyrrho, inquit, Aristos, Herillus
jamden a se est. Quæ autem fuerit Pyrrhonis discipli-
na, non est necesse hoc loco explicare, quoniam à
Lætrio in illius vita satis explicatur. Aldobrand.
71 Τὴν λόγῳ τινὶ κατὰ τὸ Φαινόμενον ἀκολουθοῦσαν.
Adde vocem ἀγωγήν, quam desiderari indicant verba
Pyrrhoneorum apud Sextum: qui hæc quæstionem
tractat Hypotyposion lib. I. Nos ejus locum integrum,
qui erit pro interprete isti Lætriano, ex scripto no-
stro codice, apponemus; Ομοίως δὲ φασίμα και ἐν τῷ
ἱστοροῦσι ἐν τῷ αἰρέσει ὁ σκεπτικὸς· ἐἰ μὲν τὰ αἰρέσει
εἶναι λίγη πρόσομιον δόγμασι πολλοῖς, ἀκολουθῶν τῶ
χρῆσι πρὸς ἀλλὰ τὰ και φασίμα και λέγει δόγ-
ματι ἀλλῶν συνακαλοῦν· φασίμα μὲν ἔχει αἰρέσει,
εἰ δὲ τὰ αἰρέσει εἶναι φασίμα, τὸν λόγῳ τινὶ κατὰ τὸ
φαινόμενον ἀκολουθοῦσαν ἀγωγήν, καίτοι τὸν λόγῳ ὡς
ἴσταν ἠθῶν δικαίῳ τῶν ἱστορικῶν, τῶν ἠθῶν καὶ ἠε-
νοῦ, καὶ ἀπὸ τῶν λαμβανόμενον, ἀλλ' ἀφ' ἑαυτῶν και
ἐπὶ τὸ ἴδιον νομοῖσι διακρίνομεν) αἰρέσει φασίμα ἔ-
στιν ἀκολουθοῦσαν τῶν τῶν λόγῳ κατὰ τὸ Φαινόμενον
ἀκολουθοῦσαν, καὶ τὸν πρὸς τὰ πᾶντα ἴδη, και τῶν
ἠέμεση και τῶν ἀγωγῶν, και τὰ αἰρέσει πᾶν. H. Casaub.
72 Quæ ratione Scepticæ non invenitur. Scilicet Pyrrho-
nia & Sceptica una eademque est secta. Scepticum
autem etiam A. Gellius appellavit, lib. 2. cap. 5. quod
vocabulo libenter usus sum, ne disciplinam nomi-
na cogere immutarem. De hac fide nihil est, quod hoc
loco plura dicam; propterea quia à Lætrio in
Pyrrhonis vita diligentissime explicatur. Aldobrand.
73 Et de aἰρέσει νοοῦμεν πρῶτον ἐν τῷ δόγματι. Ma-
lim sine it, ut apud Sextum. Interpres qui vertit op-

πρόκλητον ἐν δόγμασιν, ἀκαλουθίαν ἔχουσι, οὐδέτι ἀν' προσαγορευτοῦ αἵρεσις. οὐ γὰρ ἔχει δόγματα. αἶθε μὲν ἀρχαὶ καὶ διαδοχαί, καὶ τὸσαῦτα μέρη, καὶ τὸσαι φιλοσοφίας αἵρεσις.

21 Ἐτι δὲ πρὸ ὀλίγου καὶ ἐκλεκτικὴ τις αἵρεσις εἰσῆχθη ὑπὸ Ποταμίανος τοῦ Ἀλεξανδρείου, ἐκλεξαμένου τὰ ἀρίστα ἐξ ἑκάστης τῶν αἵρεσεων. ἀρίσκει δ' αὐτῷ (καθὰ Φησιν ἐν τῇ στοιχειώσει) δύο κριτήρια τῆς ἀληθείας εἶναι, τὸ μὲν ὡς ἴφ' οὐ γίνεταί η κρίσις, ταῦτέστι τὸ ἡγεμονικόν τὸ θε, ὡς δὲ οὐ, οὐκ τὴν ἀκριβοστάτην Φαιτασίαν, ἀρχὰς τε τῶν ἔλων, ἢ τὴν τε ὕλην καὶ τὸ ποῦν, πεισίν τε καὶ τόπον. ἔξ ὧ γὰρ, καὶ ἴφ' οὐ, καὶ ποῖα, καὶ ἐν ὧ. τέλος δὲ εἶναι ἴφ' ὃ πάντα ἀναφέρεται, ζωὴν κατὰ πάσαν ἀρετὴν τελείαν, οὐκ ἀνεῖ τῶν τοῦ σώματος κατὰ φύσιν ἀγαθῶν, καὶ τῶν ἐκτός. λεκτέον δὲ περὶ αὐτῶν τῶν ἀνδρῶν, καὶ πρώτων γε περὶ Θαλοῦ.

φellationem, legit πρόκλητον: quo modo & in Suida mendose. Item fere error apud Galenum, qui aīreσι definit τριβύρασι δόγμασιν πολλῶν πρὸς ἀλλήλα συμφώνων. Clemens Alex. Stromat. l. viii. αἱρεσίς ἐστι πρόκλητον δόγματι, ἢ ἄς τὸς, πρόκλητον δόγμασιν πολλοῖς, ἀκαλουθίαν πρὸς ἀλλήλα καὶ τὰ φυσίμων συμφύροσιν ἀπὸ τῶ ἴφ' οὐ γίνεταί. If. Casaub.

74 Quoniam alterum, ἢ quo est iudicium, principatum esse] Graece sic: τὸ μὲν, ὡς ἴφ' οὐ γίνεταί ἢ κρίσις, ταῦτέστι, τὸ ἡγεμονικόν. Ego ἡγεμονικόν, principatum veteri, auctoritatem Ciceronis sequutus, qui in 2. lib. De nat. deorum sic ait. Principatum autem id dico, quod Graeci ἡγεμονικόν vocant. Est autem principatus id, quod est in unoquoque genere praestantissimum: ut in homine mens, in animalibus sensus. Hoc autem loco ex principatu meum intelligit Lactantius. Aldobrand.

75 Alterum, per quod est, visum esse certissimum] Graece, τὸ δὲ, ὡς δὲ οὐ, τὸν ἀκριβοστάτην Φαιτασίαν. Sic etiam Cicero φαιτασίαν vertit. quest. acad. lib. 1. primae editionis. Si illud, inquit, esset, ut Zeno desineret, tale vitium, iam enim hoc pro φαιτασία verbum fuit hosterno sermone transmissum. Et 1. lib. acad.

Θ Α Λ Η Σ

THALES MILESIUS.

22 Ἡ τὸν ὁ Θαλῆς (ὡς μὲν Ἡρόδοτος καὶ Δούρις καὶ Δημόκριτος Φασίν) πατὴρ μὲν ἴφ' οὐ μὲν Ἡρόδοτος] Herodotus κλεισι hoc tantum ait, αὐτῆ γινῆσα Θαλῆος ἀδελφῆ Μιλήσιου ἐγίνετο, ἀδικαθεῖ γινῆσι ἴστος Φαίικος. If. Casaub.

22 * T Hales itaque, ut Herodotus, Duris, ac Democritus ajunt, patre ut Herodotus, & Duris, & Democritus ajunt] De Thale Herodotus in Clio ter mentionem facit, semel char. 7. b. cum cum commutationem illam dici in

THALES

Apud Achillem Maffaeum in marmore.

Examio, matre Cleobulina natus est, ex Thelidarum familia, qui Phoenicum nobilissimi, à Cadmo et Agenore originem ducunt, Platone quoque teste. Primusque sapiens vocatus est, quo tempore Damafus Atheni princeps erat, quando et septem sapientes adpellati sunt, ut scribit Demetrius Phalereus in Catalogo principum. Miléti autem civis adscriptus est, profectus cum Néleo, qui è patrio solo Phoenicia exciderat: seu ut pluribus visum est, indigena Milesius, et claro genere natus. Post reipublice negotia sese ad contemplandam rerum naturam transtulit. Sane juxta quosdam nullum ingenii sui monumentum reliquit. Nam quae in eum refertur nautica Astrologia, Phoci Samii esse perhibetur. Callimachus inventorem fuisse minoris Ursae, tradit, cujus hi sunt jambi:

Plausiri notasse dicitur est minusculas
Stellas, periti qui navigant Phoenices.
Sed, ut quidam putant, duo sola conscripsit, de Conversione et Equinoctio; caetera facilia esse ad percipiendum arbitratus. Putant plerique primum astrologiae secreta rimatum, solis defectus, mutationisque aëris praedixisse, ut ait Eu-

noctem, quae sub ipsum pugnae tempus Lydis, Medisque bello decertaturis accidit, praedixisse ait. Iterum char. 8. a. cum ipsum super Halym fluvium pontem fecisse tradit. tercio char. 17. a. quo in loco consilium ab eo quoddam Graecis datum narrat; nusquam tamen ait, quo patre, quave matre sit natus. Itaque aut alius est Herodotus, aut fallitur Laërtius. *Aldebr.*

2. Ex Thelidarum familia, qui sunt Phoenices) Thalem longe petita generis origine, Phoenicem fuisse tradit Herodot. in Clio. χριστὴ δὲ (inquit) καὶ πρὶν ἢ διαφθαρῆναι Ἰωνῶν, Θάλην ἀπόρος Μιλήσιον ἐγένετο. ἄριστος ἦν ὅντος Φοίνικος. Forte Laërtius ad hunc locum respexit, cum Herodotum auctorem superius protulit. *Idem.*

3. Archonte Atheni Damasio) Ita Cicero loquutus est in lib. de fato, de Epicuro mentionem faciens. Ita, inquit, et semper verum fuit, morietur Epicurus, cum duo et septuaginta annos vixerit. Archonte Pitharato. Qui autem fuerint Athenis Archontes, id omnibus, qui paulo doctiores sunt, notius esse puto, quam ut explicandum hoc loco ambiciose videatur. *Idem.*

4. Adscriptus est in Milefiorum civitatem) In quam se jam senex contulit, cum antea in Aegypto Philocephus esset, quemadmodum est apud Plutarchum lib. 1. de placitis philof. *Idem.*

5. Expetenti Phoenices] Scribe, ἔκπεσον τῶν Φοίνικος.

Ἐξαμίον, μητὴρ δὲ Κλεοβουλίνης, ἐκ τῶν Θηλιδῶν, οἱ εἰσι Φοίνικες, εὐγενέστατοι τῶν ἀπὸ Κადμου καὶ Ἀγήγορος, καθὰ καὶ Πλάτων Φησί. καὶ πρῶτος σοφὸς ἀνομάσθη, ἀρχόντος Ἀθηνητῆ Δαμαφίου, καθ' ἣν καὶ οἱ ἑπτὰ σοφοὶ ἐκλήθησαν, ὡς Φησι Δημήτριος ὁ Φαληρεὺς ἐν τῶν ἀρχόντων ἀναγραφῇ. ἐπολιτεγραφήθη δὲ ἐν Μιλήτῳ, ὅτε ἦλθε σὺν Νεϊλέῳ ἔκπεσοντι Φοίνικος. ὡς δ' οἱ πλείους Φοίνιν, ἰθαγενῆς Μιλήσιος ἦν. καὶ γένους λαμπροῦ. * μετὰ δὲ τὰ πολιτικά τῆς Φυσικῆς ἐγένετο θεωρίας, καὶ κατὰ τινὰς μὲν σύγγραμμα κατέλιπεν οἰδέν. ἢ γὰρ εἰς αὐτὸν ἀναφεραμένη ναυτικὴ Ἀστρολογία. Φωκου λέγεται εἶναι τοῦ Σαμίου. (Καλλιμάχος δ' αὐτὸν οἶδεν εὐρετὴν τῆς ἀριτοῦ τῆς μικρᾶς. λέγων ἐν τοῖς ἰαμβοῖς οὕτως.

καὶ τῆς ἀμάξης ἐλέγετο σταθμῆσασθαι
Τοὺς ἀστέριακους, ἢ πλείους Φοίνικες)
κατὰ τινὰς δὲ δύο μόνον συνέγραψε, περὶ τροπῆς καὶ ἰσημερίας, * τὰ ἄλλα καταληπτὰ εἶναι δοκιμάσας. δοκεῖ δὲ κατὰ τινὰς πρῶτος ἀστρολογῆσαι, καὶ ἡλιακὰς ἐκλείψεις καὶ τροπὰς προειπεῖν, ὡς Φησιν Εὐδήμος

Nam falsum est Nileum condidisse Miletum, ἐπιπέριτα Φοίνικος. vide Strab. lib. xiv. 16. *Casaub.*

6. Τῆς Φυσικῆς ἐγένετο θεωρίας) Eleganter, hoc est, περὶ τῶν φυσικῶν ἢ φυσικῶν θεωρίας. *Elegant.* Ita δὲ τῶν οὐρανῶν ἀφῆκεν, καὶ ἰσοπεσοῦσιν ἠνωμένῳ καὶ τῶν σφαιρῶν γῆν. dicitur & εἶναι τῆς τοῦ, pro eodem. Simili loquendi modus apud Heliod. in 11. οὐρανὸν ἀπὸ ἀλλοῦ τῶν φυσικῶν μόνον ἢ. paulo alter idem in primo, μὴ γίνου τῆς ἐγγύθους. Et ita Graeci serpe. *Idem.*

7. Κατατῆς μικρᾶς) Ἐραφιστο μινικῶς προ κινεῖται. *H. Steph.*

8. Τὰ ἄλλα καταληπτὰ εἶναι δοκιμάσας) Fortasse legendum, τὰ ἄλλα ἀκαταλήπτα εἶναι δοκ. contrario sensu: qui simplici illi rudi saculo magis convenit, nihil tamen mutandum censio. *H. Casaub.*

9. Solis defectio: Et conversiones praedixisse) Hoc idem Cicero de divin. lib. 1. Nam cum de Thale paulo supra loquutus esset, haec addit. *Et quidem idem primum defectioem solis, quae Astyages regnante facta est, praedixisse fertur.* Quod Plinius quoque testificatur. nar. hist. lib. 1. cap. 12. *Apud Ciceros autem, inquit, investigavit primum eorum Thales Milesius Olympiadis 48. anno 4. praedixit Solis defectum, qui sub Astyage Rege factus est, utris consilia anno 170. Aldobrand.*

10. ὡς Φησιν Εὐδήμος ἐν τῇ περὶ τῶν ἀστρολογουμένων ἰστορίᾳ] Sic Proclus in iv. primi Euclidis, Εὐδήμος ἰσ.

